

Тѣй си приговаряше на умъ Каланъ като минуваше по двора и влѣзваше въ колонадата, дѣто нѣколко свѣтлинци прекъсвахъ ношния мракъ и са напредварявахъ въ туй съ звѣздния небесенъ сводъ. Подирь малко той срѣшиж Арбака, кагато този послѣднийтъ излѣзваше отъ една стая до колонадата.

— Калане, търсиш ли ма? и туй питанье обличаваше едно смущение.

— Да, мѣдрый Арбаке, надѣж са че посѣщението ми нема да ви бѣде неприятно.

— Напротивъ! сега преди малко даже мойтъ отпушенникъ Каліасъ три пѣти кихнѣ отъ десната ми страна и рече че нѣкое добро щастіе ма чака. Ето боговетъ ми прводижж Калана.

— Искаш ли да влѣземъ въ стаята ти Арбаке?

— Както обичашъ, но нощта е безоблачна и благоуханна. Еще съмъ слабъ отъ болестъта си, и чистыйтъ въздухъ дѣйствува на мене като цѣръ. Да влѣземъ въ градината, и тамъ ще бѣдемъ самы.

— Съ благодареніе, отговори свещеникътъ.

Двамата тѣзи добры пріатели отидохъ на една отъ терассытъ, които обиколены отъ мраморны вазы и отъ ношното благоуханіе на цвѣтыта пресичахъ градината на разны мѣста.

— Каква прелостна нощъ! продума Арбакъ, синя и прекрасна, каквато ми са показа когато преди двайсетъ години първый пѣтъ стѣпихъ на прекраснытъ крайморія на Италия! но възрастътъ, Калаве, напредва бържи, нека прочее живѣимы тѣй щото да можимъ да речемъ че наистина смы живѣлы.

— Ты само можешъ да кажешъ тѣй, (рече Каланъ, който търсяше вече поводъ за да събщи тайната която го натискаше когато спокойствието и достолѣпното докарванье на Арбака еще повече увеличаваж обыкновенното му свѣнѣнье отъ него). Ты наистина можешъ да говоришъ тѣй, защото сѣкоги си былъ обладатель на на несмѣтно богатство и въ крѣпкото ти тѣлосложеніе неможе да са вгнѣзди болестъ. Имашъ щастіе въ любовъта, и сега еще блаженствуважъ чрезъ тържествуванъто и отмѣстяванъто си.

— Ты загатвашъ за аспидина. Да, утрѣ ще са издаде смъртно-то рѣшеніе противъ него, да, Сенатътъ е неумолимъ. Но лѣжешъ са пріателю, ако мыслишъ че тържествувамъ и си отмѣстявамъ; смъртъта на Главка съ едно само може да ма ползува като ма отърва отъ съперникъ, инакъ азъ никаква вражда не хранѣжъ противъ злополучныя този убійца.

— Убійца! (пое полека Каланъ и на сѣкій слогъ гледаше очитъ